

TÄMMEKE

NR. 12
1964

Kuhu veetakse lund?

IRINA TOKMAKOVA

On autol lumekoorem peal,
ja kuhu veab,
ei seda tea.
Võib-olla lõunamaale siit
lund nääripühadeks ta viib.
Ja kotitäie iga laps
seal seda kingituseks saab.
Nad õues kohe krips ja kraps,
et lumesõda mängida.
Kuid kuum on päike taeva all,
veeks sulab lendav lumepall.

On autol lumekoorem peal,
ja kuhu veab,
ei seda tea.

Illustreerinud E. PIKK

Nääride eel

Uksikult ja kahekesi
käivad kuused kõnniteel.
Kahekesi, kolmekesi
sõiduteel ja puisteel.
Nääriks tuleb külla teile
roheline kuusepuu.
Külla teile, külla meile
külaline – nääripuu.

Tõlkinud HELJO MAND

PEALTVAATAJA KOHT

Metsas kasvasid suured põlised puud. Metsa ääres aga seisid uued kõrged majad. Nende hulgas ka uhiuus koolimaja. Selle õuelt läiski täheke lendu. Kihutas võidu lumiste mändide all. Sõitis künkanõlval slaalomit. Tegi vahepeal lumesõda. Ja siis proovis suusahüppeidki. Mis sellest, et mäe kõrgus oli meeter ja hüppe pikkus niisamasugune. Korraks käis tuul suusataldade alt läbi. Ja palju sa alguseks ikka tahad! Täheke liugles, lendas ja hüppas. „Aga Toivot ei olegi?“ hüüatas äkki Riina. Vaadati ringi. Ei olnud jah. Polegi terve täheke! Kild on küljest ära. Kahju! „Ise elab veel siinsamas. Uutes majades,“ hurjutas Raivo. „Ehk ei saanud tulla?“ arvas Riina. „Siis tal läks pahasti küll,“ nõustus Raivo. Täheke liugles üles-alla, siia-sinna... Ja oli lõpuks kooliõuel

tagasi. Nüüd teelauda! Varbad ongi vilud ja nina – vaata et päris valge!
 „Tulge juba!“ hüüdsid pioneerid, teelaua perenaised. Mindigi.
 Laual pilgutasad silmi pirukad ja küpsised.
 Ja oligi koos terve täheke! Kadunud kild istus juba laua ääres. „Kuhu sina, Toivo, jäid?“ küsis Riina.
 „Mina olin pealtvaataja! Vahtisin kogu aeg kodus aknast, kuidas te seal möllasite. Pealtvaatajaid peab ju ka olema!“ seletas Toivo.
 „Õigus!“ ütles Raivo. „Aga ega pealtvaataja koht siin ole!“ Ja ta andis Toivole puusanukiga niisuguse müksu, et poiss toolilt minema lendas.
 Nii jäigi Toivo ilma kohata, sest seal ei olnud ükski koht pealtvaataja oma. Nii kinnitasid kõik.

Illustreerinud E. VALTER

MEIE KODU- MAA VAPP

Meie kodumaa vappi sa ju tead. Vappi võid näha rahadel ja pitsatitel. Pidupäevadel on vapp pandud ka koolimaja saali seinale.

Vapil on maakera kujutis, miile peal sirp ja vasar. Kui suur on meie kodumaa – Nõukogude Sotsialistlike Vabariikide Liit! Tema piirid laiuvad tuhandete kilomeetrite ulatuses põhjast lõunasse ja läänest itta. Sirp ja vasar tähendavad, et Nõukogude Liit on tööliste ja talupoegade kodumaa, kus kogu võim kuulub töörahvale.

Vaata – maakera on kuldsetes päikesekiirtes! Kõik inimesed tahavad hästi elada ja nad usuvad helgesse tulevikku. Seda päikesekiired väljendavadki. Aga vasakult ja paremalt ümbritsevad maakera jämedad viljapead. Need on ühte põimitud punase lindiga. Viljapead jutustavad meie kodumaa viljarikkusest ja jõukusest.

Nõukogude Liit koosneb viieteistkümnest liiduvabariigist. Neis elab palju erinevaid rahvaid, kes kõik on omavahel head sõbrad. Rahvad töötavad ühise eesmärgi – kommunismi nimel. Viljapäid siduvale punasele lindile on kirjutatud kõikide liiduvabariikide rahvaste keeltes: „Kõigi maade proletaarlased, ühinege!“ See on loosung, mis kutsub kogu maailma töölisi ühinema võitluseks parema tuleviku eest, et kõik rahvad võiksid elada rahu ja õnnes.

Vapi ülaosas on punase viieharulise tähe kujutis.

Teeme reisi Hollandisse

VLADIMIR BEEKMAN

Sõidame lennukiga, siis ei ole tee pikk. Suur TU viib meid kolme tunniga kohale. Näeme lennuki aknast natuke Läänemerd, siis veidi Taani randa ja pisut Põhjamerd – ning juba maandumegi Amsterdamis.

Amsterdam on Hollandi pealinn. Siin on palju terava viilkatusega punaseid telliskivimaju ja palju kanaleid. Kanaleid mööda sõidavad laevad ja mootorpaadid, aga kalda ääres ukerdavad metspardid oma poegadega. Neid ei tohi keegi hirmutada, sellepärast ei karda pardid inimesi ega laevu.

Holland on väike maa, Eestist väiksem. Aga inimesi elab seal kümme korda rohkem kui Eestis. Sellepärast võtavad hollandlased endale merelt maad juurde. Kalda ääres madalas vees ehitatakse suurte masinatega valmis tugev tamm. Tammi sisse jääb tükike merd nagu järv. Pärast pumbatakse vesi välja ja endisel merepõhjal hakkab kasvama lopsakas rohi, mida söövad rammusad mustakirju lehmad.

Need lehmad annavad rammusat piima. Sellest tehakse võid ja juustu. Et Hollandi juust on üle maailma kuulus, siis hüütakse meilgi paremaid juustusorte hollandi juustuks.

Vanasti, kui veel elektrit ega mootoreid polnud, pumpasid hollandlased vett välja tuulejõul. Tänapäevani seisavad igal pool tuuleveskid, mis vanast ajast alles jäänud.

Et Hollandis on nii palju kanaleid, jõgesid ja järvi, õpib iga hollandlane juba lapsena hästi ujuma. Peale selle oskavad kõik hollandlased jalgrattaga sõita. Hommikul, kui inimesed tööle tõttavad, ja õhtul, kui nad töölt koju kiirustavad, on kõigi Hollandi linnade tänavad täis jalgrattureid. Mõnel istub isegi koer pakiraamil korvis.

Maal kannavad hollandlased sageli puukingi, nagu juba mitusada aastat tagasi. Need on hästi suured voolitud, nii et sinna mahub jalg koos tuuhvliga. Ukse ees võtab hollandlane puukingad jalast ja läheb tuuhvlites tuppa. Vahel seisab läve juures mitu paari puukingi – suuri ja päris pisikesi. Siis on teada, et pere on kodus.

Kõige ilusam on Holland kevadel. Juba aprillikuus hakkavad õitsema tulbid – kollased ja punased, roosad ja lillad, valged, kirjud ja isegi mustad. Terved põllud on tulpe täis!

Parkides ja koduaedades kasvab palju roose ja tumeroheliste läikivate lehtedega pöösaid, mida suve algul katavad roosad, lillad või punased õiekobarad. Neid hüütakse rododendroniteks.

Lilli armastavad hollandlased väga. Iga maja juures on pisike ilu-

aed, kus kogu suve õitseb mõni lill või pöösas. Kui sõidad läbi Hollandi, on maa justkui piduehtes. Eriti hästi hoolitsevad aedade eest lapsed.

Hollandi linnades on tänavad väga kitsad ja autosid hulganisti. Neile ei jätku ruumi. Vahel seisavad autod isegi kõnniteel ja inimestel tuleb nende vahelt läbi pugeda. Aga mõnikord võib näha ka vana valget hobust, kes veab vankrit, millel seisab suur kirjuks maalitud väntorel. Mõne nurga peal jääb väntorel seisma, peremees keerab suurt vänta nagu kaevuvinna, ning möödakäijad kuulavad muusikat. Sel ajal käib orelimehe abiline plekist karbiga ringi ja korjab raha.

Kui me oleksime Hollandis talvel, võiksime veel kinnikülmunud kanalitele uisutama minna. Kuid seda saab teha alles pärast nääre, sest talv tuleb Hollandis hiljem kui meil, aga näärivana käib varem kui meil – juba kuuendal detsembril...

Nüüd oleme lõpetanud oma reisi ja istume Amsterdamiis jälle TU peale, mis meid kolme tunniga koju tagasi toob.

Illustreerinud L. HÄRM

HEA NÄÄRIMEES

IRA LEMBER

Täna, kallis näärimees,
uue sõiduauto eest!
Küllap pahaseks
sind tegin,
et mul näärisalm
läks segi!
Hästi oli ta küll peas,
aga kui sa seisid seal,
käisid sõnad suus mul ringi.
Siiski

kätte andsid kingi!
Esimeseks, näärimees,
sõidutan sind
auto sees!

TIIDU OTSINGUD

ARNE JOGAR

Küll on Tiidul kannatust!
Telefoniraamatust
uurib, otsib mitu tundi
väga tähtsat numbrit.

Lõpuks siiski käega lööb.
Arvab: „See on tühi töö.
Nääritaadi korteris
telefoni pole vist.“

Aga Tiit ei heida meelt,
hädast väljapääs on veel:
taadi aadressi ta toob
endale aadressbüroost!

Tal on väga teada vaja,
kus on nääritaadi maja.
Siis võib telegrammi saata:
„Kingiks tahan suuski saada!“

ELAR KUUS

ATI SEPISTAB

„Hunt Kriim luusib jälle meie karja ümber,” rääkis Emme. „Kuidas ta julgeb?”

„Julgeb ehk sellepärast,” vastas Ati, „et mu kivist jahinuga on nüri. Pealegi liiga raske ja

rabe. Pean sobivamat riistamaterjali otsima.” Ati kõndis jõekoolmele ja tassis koju kivimi, mis ei tundunud nii raske ja rabe. See-eest oli ta üpris vintske. Mitte kuidagi ei saanud temast noa tarvis kildu lahti lüüa.

„Vaevad ennast asjata,” muretses Emme. „Viska ta minema.”

Ati kaalutles:

„Kui tast mulle nuga ei tule, parandan temaga su kollet. Muidu laguneb see ära.”

„Tasub mu koldega jännata, kui Kriimu vastu relva vajad!”

Ati seadis vintske kivimi ikkagi koldesse. Kui Emme ägeda tule tegi, valgus kivimist kollast vedelikku. Hangudes polnud vedelik muu kui VASK. Nüüd meisterdas Ati vasest noa. See oli kiviriistadest märksa õhem ja kergem ning löikas hästi. Ainult et ta tera läks ruttu nässu – vask oli pehme.

Ati käis uuesti jõekoolmel. Seekord leidis ta kivimi, millest kuumutamisel eraldus hõbehalli ainet, TINA. Kuid tina osutus vasest veel pehemaks.

„Noaks täitsa kõlbmatu,” arvas Emme. „See kivi viska kindlasti ära.”

„Parem valan temast sulle nõöpe,” pakkus Ati. „Kurtsid, et hõlmad ei seisa koos.”

Ja Ati jättis tinakivimi ahju vasekivimi juurde. Tulelöömas voolasid kivimitest välja nii vask kui tina ning segunesid. Emme oli nutma puhkemas:

„Ai-ai, Ati, ajasid minu pärast oma noasulami untsu!”

Ometi polnud neil miski untsus. Äsjasündinud segu oli raua eelkäija PRONKS, palju kõvem kui tina ja vask eraldi.

Pronksist sepistas Ati kõigepealt Emmekelese ehteid: kaela helmeid, käerandmetele võrused, rinnale vibupüssikujulise sõle, ta riiete ette nõöpe, mis särasid kui kuld. Endale tagus Ati pronksist kirve ja oda. Samuti suure noa. Noa? Ei, mõõga, kõigist senistest relvadest parema.

Kui hunt Kriim siis Atit vaid kaugelt silmas, tõmbas ta saba jalgade vahele ja kadus kauaks ajaks võssa.

Näärिताadi nimestik

OLIVIA SAAR

ORAVAL AEGA J'ÄANUD ON KASINALT,
KIIRUGA KLÖBISTAB KIRJUTUSMASINAL.
VAHETAB LINTI JA SÄTIB KOPEERI,
VAHEPEAL NIMESID KOKKU VEERIB:
TIINA JA MIINA,
RIINA JA LIINA –
KÕIGILE NEILE PEAB PAKKI VIIMA.
KALLE JA MALLE,
KAIDA JA KAJA
NEILE SAMUTI KINKI ON VAJA.

NIMESTIK SUUREM SAAB KUUSIKUST KUMEDAST,
NIMESTIK LAIEM SAAB TAMMIKUST TUMEDAST,
LEEVIKE LENDAB JA NIMESID TOOB,
NIMEDE JUURES ON NÄ'ARISOOV.

ÕÖKULL ÕÖD OTSA LOEB NIMEDERODU,
UURIB, KUI KAUGEL ON KELLEGI KODU:
SINNA VIIB LENNUK,
SINNA VIIB SAAN –
VALMIS SAAB NÄ'ARIDEKS SÖIDUPLAANI!

SINAGI, TUULETUKK, PAKI SAAD TAADILT –
NIMI SUL KIRJAS SEAL SUGISEST SAADIK.

Illustreerinud A. VENDER

„Laste Maailmas“

UNO LEIES

VALGE HABE,
VALGED VUNTSID ...
NÄ'ARIVANA ÄRA TUNDSIN!

KINGITUSI VALIS
MITMESUGUSEID ...
EMA SELJA TAGANT
PIILUSIN MA NEID.

VÄIKE HELIKOPTER
MEELDIS TEMALE.
„TOOKS TA SELLE MULLE!“
HUUDSIN EMALE.

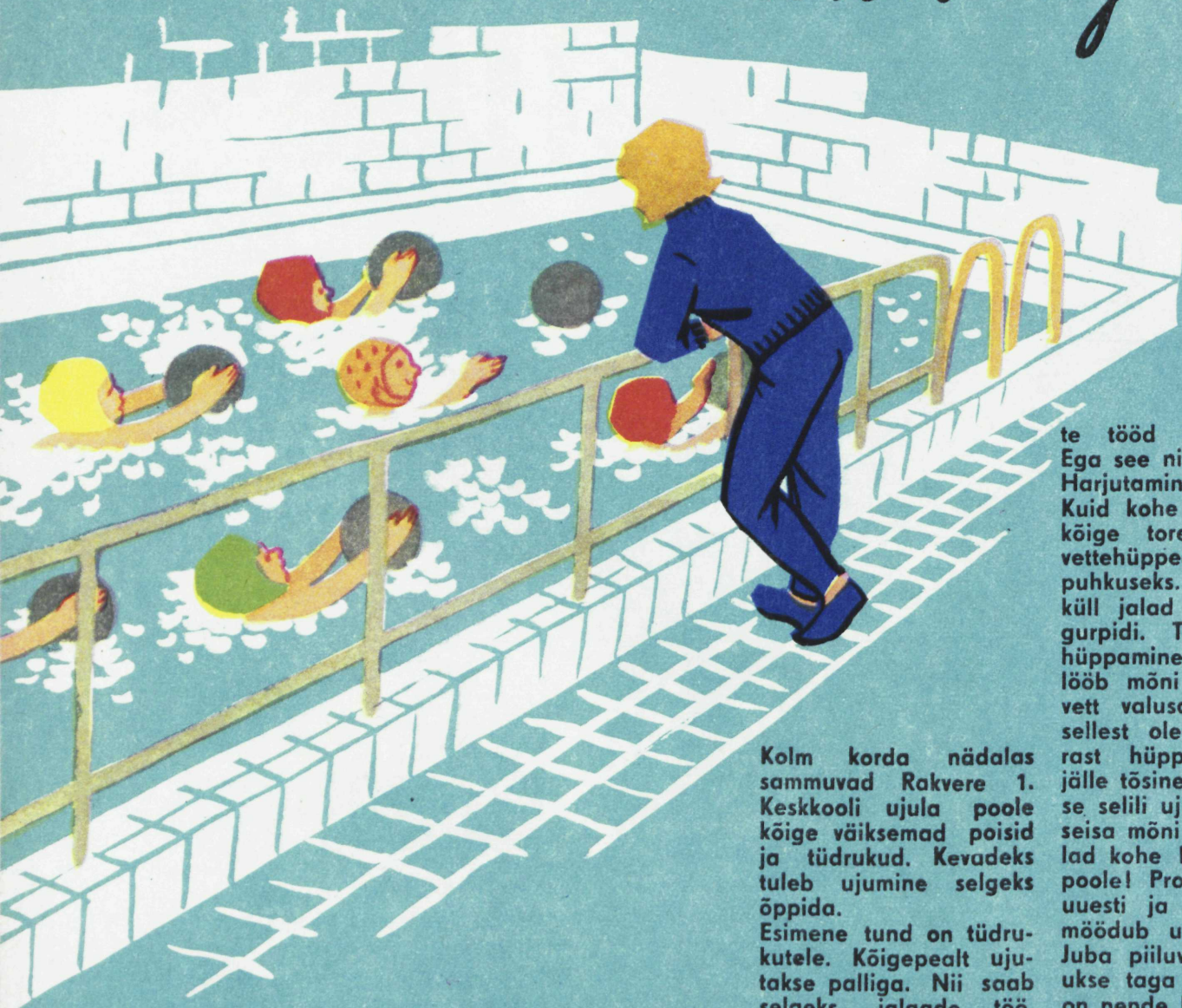
NÄ'ARIVANA MUIGAS:
„NUUD SU SOOVI TEAN.
SEEKORD KINKI TUUA
ON MUL SULLE HEA.“

Muri saba liputab

KULL ON KURI
MEIE MURI –
VÕORAID MAJJA TA EI LASE!
ESIKUS, JUŠT UKSE TAGA
ON TA PEHME ASE.

NÄ'ARIVANA KOPUTABI!
MIDA TEEB NUUD MURI?
MURI SABA LIPUTAB,
POLE ULDSE KURI!
RÕÖMSALT TALLE VASTU RUTTAB,
NAGU TULEKS VANA TUTTAV.

Uues ujulas.

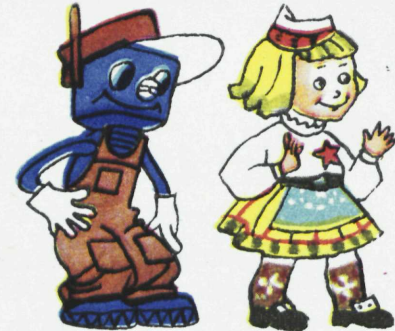

Kolm korda nädalas sammuvad Rakvere 1. Keskkooli ujula poole kõige väiksemad poisid ja tüdrukud. Kevadeks tuleb ujumine selgeks õppida. Esimene tund on tüdrukutele. Kõigepealt ujutakse palliga. Nii saab selgeks jalgade töö. Edasi harjutatakse kä-

te tööd hingamisega. Ega see nii lihtne olegi! Harjutamine väsitab. Kuid kohe algab tunni kõige toredam osa – vettehüpped. See on puhkuseks. Hüpatakse küll jalad ees, küll tagurpidi. Tore on! Kui hüppamine ei õnnestu, lööb mõni ennast vastu vett valusasti ära. Ega sellest ole midagi! Pärast hüppamist algab jälle tõsine töö. Õpitakse selili ujuma. Mitte ei seisa mõni vee peal, jalad kohe kisivad põhja poole! Proovitakse ikka uuesti ja uuesti. Ruttu möödub ujumise tund. Juba piiluvadki basseini ukse taga poisid. Kohe on nende kord.

MARIANNE MUDA

Illustreerinud V. KOTKAS

Uleliidulisest lõbusast ajakirjast „Vesjolõje Kartinki“ on meil külas Samodelkin on umbes niisamasug „Kuulge, Täheke ja Tehnika Teet, „Oi kui tore!“ plaksutab Täheke „Parem toome nääriehted vabrikusse.“

Lähemegi vabrikusse.

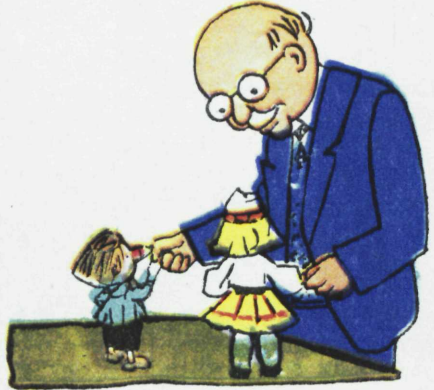

Ehted pannakse katlasse. Seal muutu-
vad nad säravaiks, hõbedaselt helki-
vaiks.
Kunstnikud joonistavad ehetele nägu-
said mustreid.

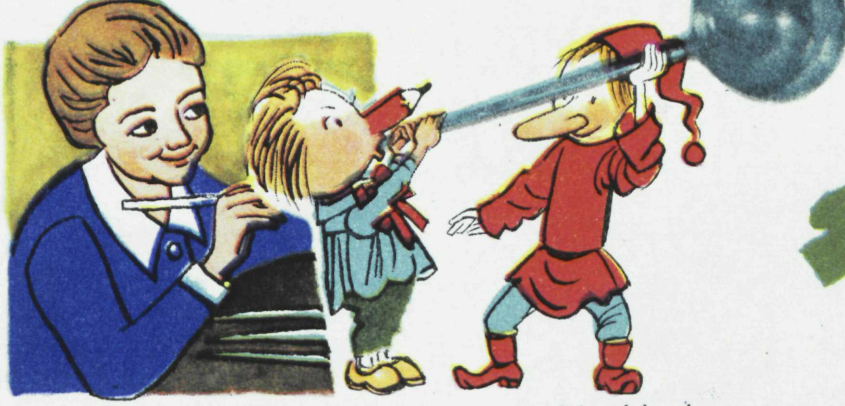

SAMODELKIN ning tema head sõbrad KARANDAS, BURATINO, CIPOLLINO, NEZNAIKA, PETRUŠKA, GURVINEK ja PÖIAL-LIISI.

„Tööline võtab klaastorukese. Selle üht otsa soojendab tuleleegis, teise otsa paneb suhu ja puhub. Tekib klaaskera. Tööline ütleb: „Kui ma puhun kõvemini, paisub klaas suureks keraks, kui aga nõrgemini, saan väikese helme. Puhudes teen mitmesuguse kujuga ehteid.“ Ka meie aitame nääriehteid puhuda.“

Karandas ütleb direktorile: „Lubage meile, palun, nääriehteid.“ Direktor vastab: „Hea küll. Enne aga aidake meil ehteid teha.“ Sellega on kõik nõus.

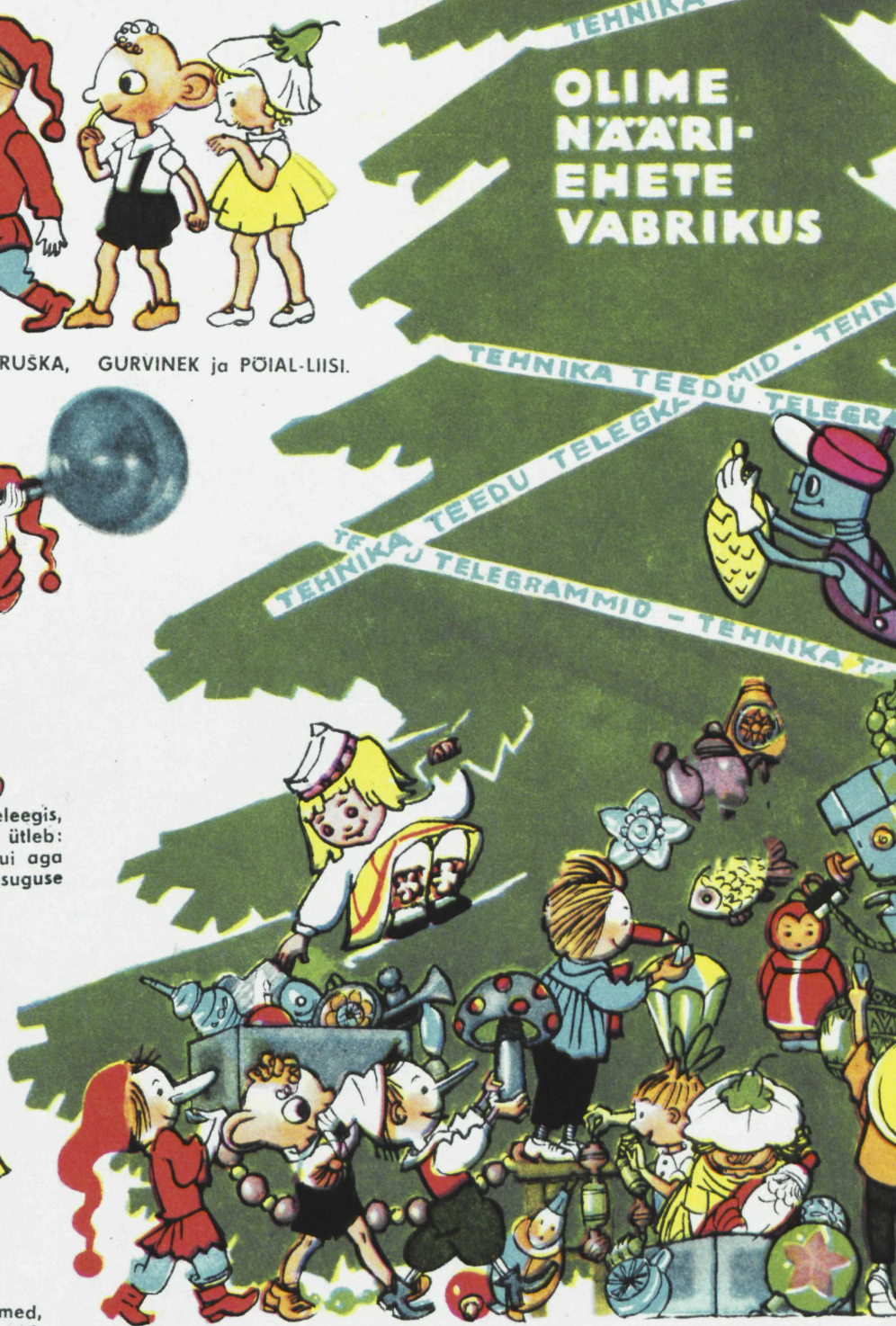
Tööline võtab klaastorukese. Selle üht otsa soojendab tuleleegis, teise otsa paneb suhu ja puhub. Tekib klaaskera. Tööline ütleb: „Kui ma puhun kõvemini, paisub klaas suureks keraks, kui aga nõrgemini, saan väikese helme. Puhudes teen mitmesuguse kujuga ehteid.“ Ka meie aitame nääriehteid puhuda.“

Buratino aitab ehteid värvida.

hurra! Nääriehted on valmis! Siin on kerad, laternad, helmed, kellukesed, seemned, purikad – kõik värvilised, säravad ja kaunid. Ehted laotakse karpidesse ja saadetakse kõikjale üle meie kodumaa, et laused võiksid näärikuuski kaunistada. Üks karbitäis nääriehteid kingitakse meile.

Uheskoos ehime näärikuuse. Oleme ettevaatlikud, sest ehted on õrnad, ja kui maha kukuvad, lähevad kohe katki. Kui ehted on kuuseokstele riputatud, võib lõbus nääriõhtu alata.

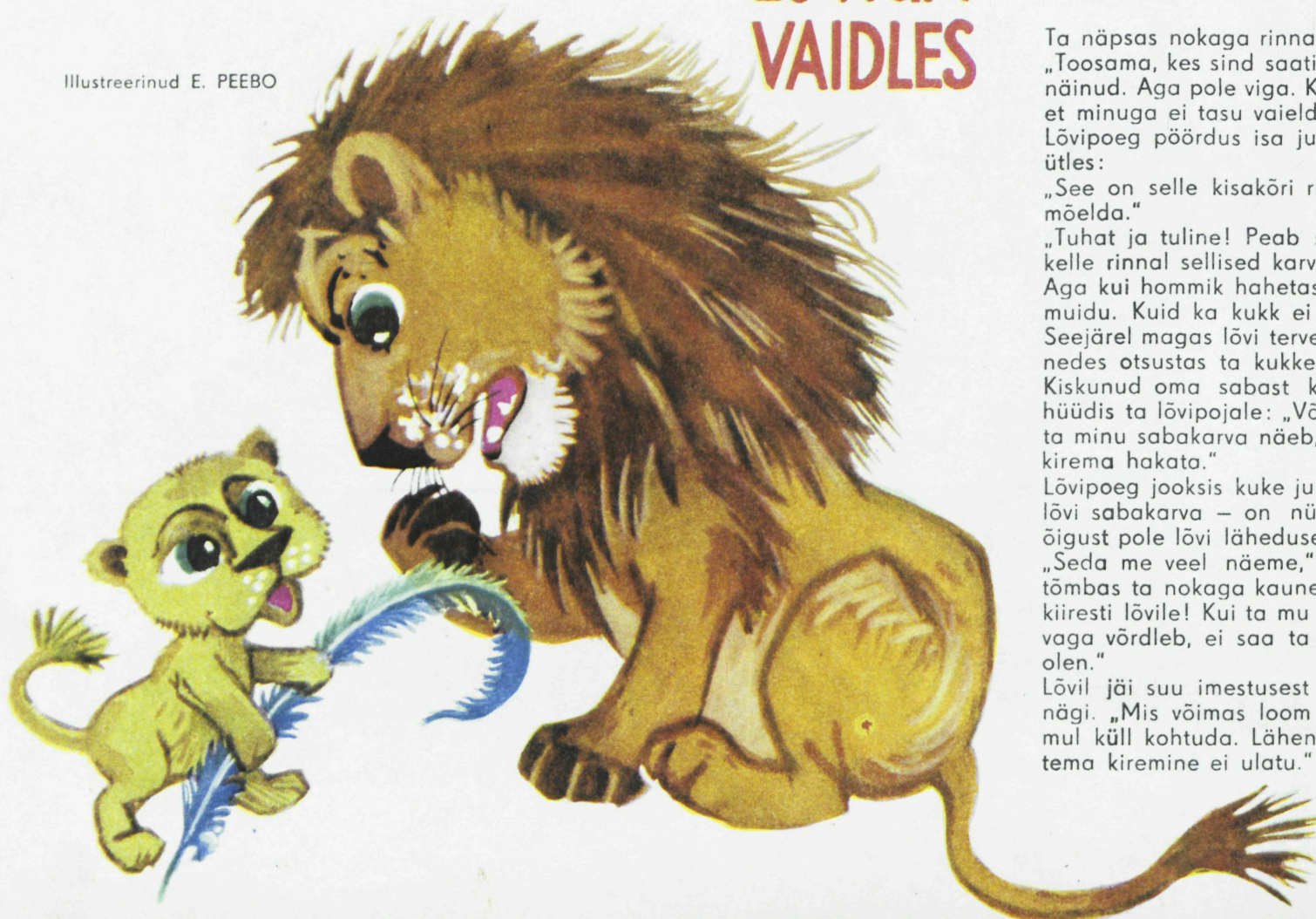
Lõvi oli kuke peale hirmus pahane, sest iga kord, kui lõvi hakkas keskööl möirgama, alustas kukk kiremist. Ja kui hommik koitis, kordus sama lugu: lõvi möirgas, kukk kires – ja kumbki ei tahtnud esimesena lõpetada. Lõpuks kutsus lõvi oma väikese poja enda juurde ja ütles talle:

„Vaata, ma tõmban kõige ilusama karva oma rinnalt. Sina aga võta ja vii see tolele viletsale lauljale. Ta peab ometi aru saama, et kui mina räägin, tuleb kõigil ümberingi vaikida.“

Lõvipoeg jooksis lähedasse külasse ja andis karva kukele. Aga kukk ei lasknud ennast segada.

„On alles mõte tulla mingisuguse karvaga minu juurde. Ja veel ähvardada!“

Illustreerinud E. PEEBO

ARAABIA MUINASJUTT

KUIDAS KUKK LÕVIGA VAIDLES

Ta näpsas nokaga rinnalt ilusa sule ja andis toojale.

„Toosama, kes sind saatis, pole eluilmaski nii ilusat sulge näinud. Aga pole viga. Kui ta seda näeb, taipab ta kohe, et minuga ei tasu vaielda.“

Lõvipoeg pöördus isa juurde tagasi, andis talle sule ja ütles:

„See on selle kisakõri rinnakarv. Nüüd tead isegi, mida mõelda.“

„Tuhat ja tuline! Peab see alles iseäralik loom olema, kelle rinnal sellised karvad kasvavad!“ urises lõvi.

Aga kui hommik hahetas, möirgas lõvi veel kõvemini kui muidu. Kuid ka kukk ei säästnud kõri.

Seejärel magas lõvi terve päeva ja oli vihane. Öhtu lähenedes otsustas ta kukke tõeliselt kohutada.

Kiskunud oma sabast kõige pikema ja ilusama karva, hüüdis ta lõvipojale: „Võta ja vii see karv kisakõrile! Kui ta minu sabakarva näeb, ei jätku tal enam julgust öösel kirema hakata.“

Lõvipoeg jooksis kuke juurde ja ütles: „Vaata seda pikka lõvi sabakarva – on nüüd selge, et sul enam mingit õigust pole lõvi läheduses lärmata?“

„Seda me veel näeme,“ vastas kukk kiiresti. Erutatult tõmbas ta nokaga kauneima sule sabast. „Võta ja vii see kiiresti lõvile! Kui ta mu sulge näeb ja seda oma karvaga võrdleb, ei saa ta enam eitada, et mina tugevam olen.“

Lõvil jäi suu imestusest pärani, kui ta kuke sabasulge nägi. „Mis võimas loom see ometi on! Temaga ei tasu mul küll kohtuda. Lähen parem sinna möirgama, kuhu tema kiremine ei ulatu.“

NÄÄRILUGU-MÕISTATUS

LABI METSA ÕHTU EEL
NÄÄRITEEL.
KÄES TAL JA SELJAS
TEED TAL NÄITAB -OTT.

NÄÄRIVANA KOTIS ON
JA KUMMIST
JA KIRJU
AGA KOTI PÕHJAS TAL-
SUURED SUHKRUPRÄÄNIKUD,
TULIUED SÄÄRIKUD.

VIIMAKS METSAST VÄLJA NAD
LINNA JUURDE JÕUAVAD.
LINNAVÄRAVATE EES
OTTI TANAB NÄÄRIMEES.

KINGIB TALLE
JA VEEL MÕNED

NAERU!

Joonistanud M. KERNUMEEES

NÄE,
MIS
JUHTUS!

KÜLL ON LUGUI!

VIHMAJÄRV

JURI RANT

See on päris igapäevane lugu. Uhel päeval põrises rohelise maja juurde kopaga traktor ja kaevas kraavi. Siis tulid mehed ning panid kraavi torud. Aga pärast lükkas buldooser kraavi kinni.

Kõik oleks muidu kena olnud, ainult buldooseri juht oli pisut hooletu. Trepri ette jäi lohk. Kui natuke vihma tuli, kogunes sinna lombike, aga kui tugevasti sadas, siis järv mis järv.

Pärast ühte tugevat sadu said majalapsed õues kokku. Kui kõik olid jõudnud mõne korra järvest läbi paterdada, märkas Mikk seina ääres labidat. Mis oleks, kui kaevaks järve sügavamaks?

„Siis saaks hästi veesõda pidada,“ arvas Tiit.

„Hoopis parem oleks laevu ujutada,“ kiitis Tiidu pinginaaber Priit.

Aga kui sellesama labidaga järve liiva täis tassiks?

„Siis poleks Kadri emal vaja lapsevankrit süles üle tõsta,“ arvas Tiit.

„Juula-tädi pääseks ilma minu ema abita õuest tuppa,“ ütles Priit.

Ja Mikk lisas:

„Suure Peetri isa saaks ka rahu. Poleks enam tarvis majavalitsusega riielda.“

Järve mahtus liiva täpselt neliteist labidatäit, viis mänguaatotäit, kolm suure ämbri täit, neli väikese auto täit ja veel mõned peotäied. Siis oli trepiesine jälle tasane.

Näe, ühe asja olid lapsed järve täitmist arutades ära unustanud: neil endil oli nüüd ka hoopis parem sissevälja käia.

Illustreerinud A. SALDRE

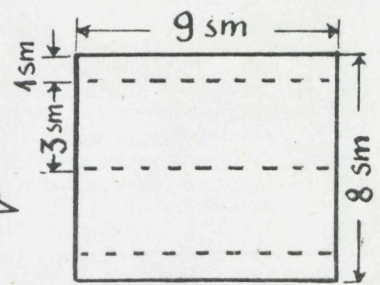
MISSUGUNE OKTOOBRILASTE REEGL ON PEIDETUD SELLESSE LOOSSE. KUIDAS SINA SEDA REEGLIT TÄIDAD? JA SINU SÕBRAD? TUBLIMATELE KIRJUTAJATELE ON MUL VARUKS PREEMIAID.

Täheke

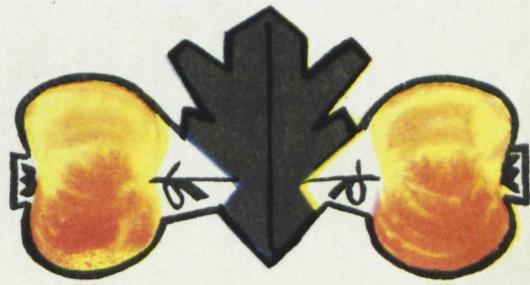
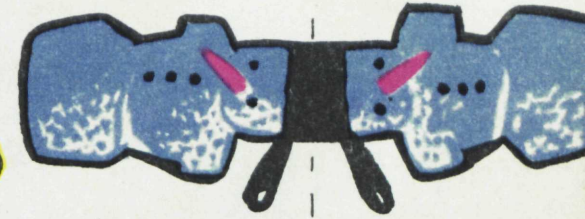
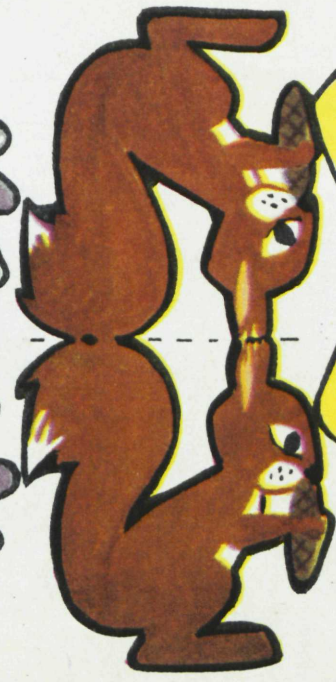
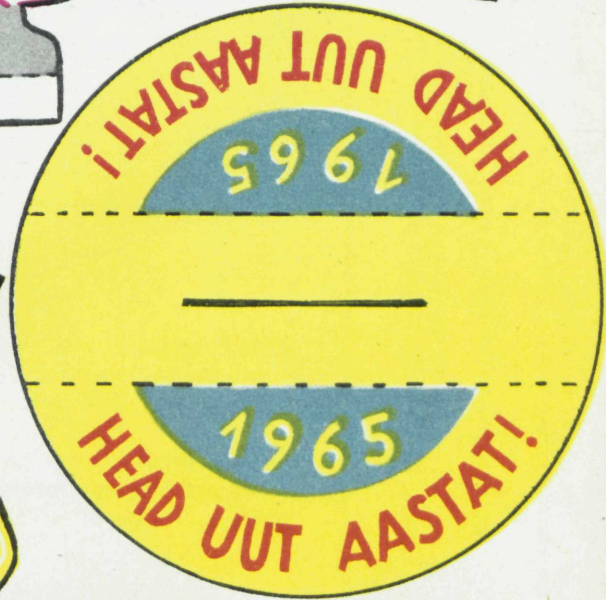
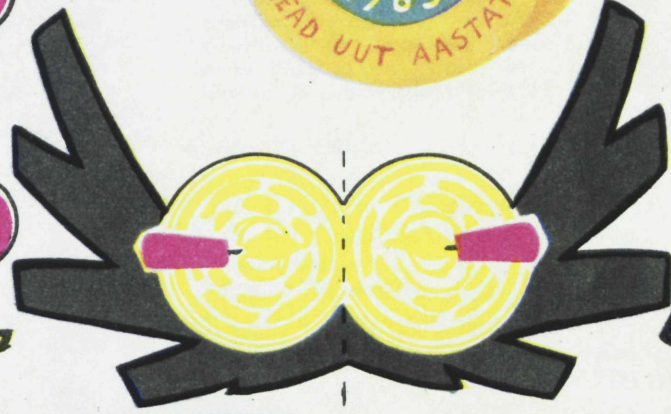
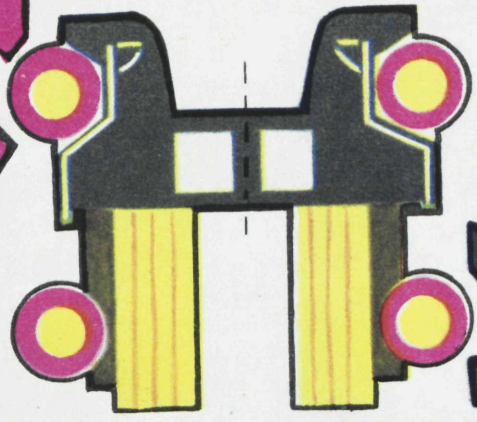
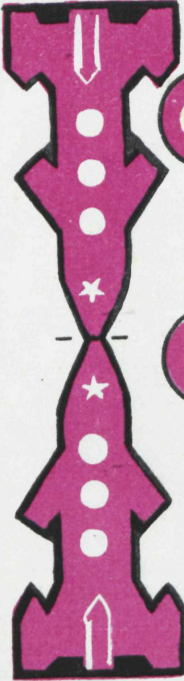
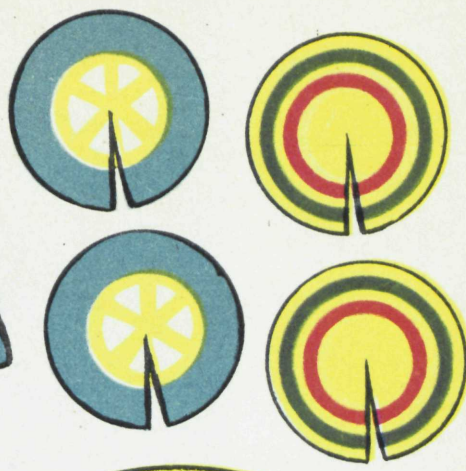
JÕONIS 1

JÕONIS 2

JÕONIS 3

MATTI
RANNU

TIKK JA TAKK EHITASID MAJA

Tikk ütles: „Mina ehitan maja.“ Takk ütles: „Mina ehitan ka.“

Tikk kaevas suure augu ja teatas: „Siia tuleb vundament.“ Takk pani sinna telliskivid ja hooples: „See on maja alus.“

Siis Tikk ja Takk ladusid neli kõrget müüri ja panid neile katuse peale. Tikk ütles: „Mu maja on valmis.“ Takk ütles: „Mu maja on valmis.“

Sinna tuli üks mees, kes hüüdis imestunult: „Aga teie majal pole ju aknaid!“

„Me teeme . . .“ ütles Tikk.

„Aknad!“ hüüdis Takk.

Tikk ja Takk raiusid müüridesse augud ja kuulutasid: „Need on aknad.“

Sinna tuli teine mees, kes hüüdis imestunult:

„Aga kus on teie uks?“

„Me teeme . . .“ ütles Tikk.

„Uksed!“ teatas Takk.

Nad võtsid kangid ja hakkasid raiuma majasse ust.

Tikk ühte ust.

Takk ühte ust.

Kokku kahte ust.

Tikk raius ukse, ja üks sein kukkus kokku.

Takk raius ukse, ja maja lanas ümber.

„Sina oled süüdi!“ kurjustas Tikk.

„Sina oled süüdi!“ tigetses Takk.

Tuli kolmas mees, kes ütles: „Mõlemad o'lete süüdi. Autojuht juhib autot, pagar küpsetab saia, pottsepp laob ahju. Enne õpi – siis tee. Nõndaviisi!“

Illustreerinud S. VÄLJAL

Esikaanel H. SAMPU joonistus
„Sajab näärilund“

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 12 – 1964.
Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigna.
Toimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
EKP Keskkomitee Kirjastus. Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Laduda antud 2. XI 1964. Trükkida antud 1. XII 1964. Trükiarv 41 000. Paber 60×90, 1/8. Trükiroognaid 2. Arvutisroognaid 3.17. MB-09488.
Tellimise nr. 1903. Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41. Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

ИНДЕКС 78231
HIND 15 KOP.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Näärivana tuleb

VARSTI TULEB NÄARIMEES,
PEATUB MEIE UKSE EES.
TEDA AMMU OOTAN MINA.
TULE JUBA, NÄARIVANA!

JÄRSKU KOSTAVADKI SAMMUD,
NEID MA OOTASIN NII AMMU.
SEE ON TUTTAV NÄARIVANA,
TALLE VASTU TÖTTAN MINA.

KRISTA HAAVISTE,
Tallinna 1. Keskkooli IV-b
klassi pioneer

Keila Keskkooli oktoobrilapsed tegid
huvitavaid nääriteemalisi pilte:
„Näärivana“ –
joonistanud ARNE TAMMIST
I-c klassist.

„Näärivana kingikott“ –
joonistanud MIISA KONKS
II-d klassist.

Talvel metsas

MEIE METSAS TALVEKUUL
TUISKAB PALJU LUND,
MEIE METSAS KARUTAAT
MAGAB VAIKSET UND.

AGA JÄNES, NUDISABA,
TEMA KULL EI MAGAI
AINA OTSIB SUUA TA,
SUUA SAADA PUUAB TA.

LAPSED ON MEIL TOREDAD,
VARSTI METSA LÄHEVAD.
PILLET KORVIS KAPSAPEA,
VIRVEL AGA PORGAND SEAL.

REET VIIDA,
Tallinna 18. 8-kl. Kooli
IV klassi pioneer

„Kuuške toomas“ –
joonistanud REIN PUSS
II-d klassist.